

РЕШЕНИЕ

№ 6713

гр. София, 25.11.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 40 състав,
в публично заседание на 05.11.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Дияна Николова

при участието на секретаря Евелина Пеева, като разгледа дело номер **10033** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във вр. с чл.40, ал.2 от Закона за достъп до обществена информация /ЗДОИ/.

Образувано е по жалба на Дружество за колективно управление в частна полза правата на продуцентите на звукозаписи и музикални видеозаписи и на артистите – изпълнители – „П.“ срещу Решение № 97-00-68/21.09.2020г. на главния секретар на Министерство на културата, с което е отказан достъп до обществена информация по заявление вх.№ 97-00-68/10.09.2020г.

От фактическа страна жалбоподателят излага, че със заявлението е поискал предоставянето на информация за това, кои са обектите, на които са издадени разпоредителни протоколи вследствие извършената в периода 18-25 август 2020г. проверка за спазване разпоредбите на Закона за авторското право и сродните му права /ЗАПСП/ - посочените на сайта на Министерство на културата 55 фризьорски салона. Полученият отказ намира, че е незаконосъобразен, тъй като поисканата информация съставлява обществена такава по дефиницията на закона. С., като регистрирана организация за колективно управление на права, имало право да бъде информирано за субектите, които използват музикални звуко- и видеозаписи, в т.ч. в салони за красота, които масово не изпълняват законовото задължение за уреждане на авторски и сродни права за звучащата в обекта музика. Жалбоподателят сочи, че получаването на тази информация ще му помогне да осъществява делегираните от закона задължения да защитава управляваните права, в т.ч. да проверява дали тези обекти

продължават да осъществяват използване на музикални звукозаписи и след тази проверка. В случая бил налице и надделяващ обществен интерес, което изключвало възможността да бъде постановен отказ по заявлението във връзка с разпоредбата на чл.17, ал.2 ЗДОИ. Изложени са подробни съображения за неоснователност на доводите на административния орган, въз основа на които е отказано предоставяне на исканата информация.

В съдебно заседание изложеното в жалбата и направеното с нея искане за отмяна на оспорения отказ като незаконосъобразен – противоречащ на материалноправните разпоредби и целта на закона, се поддържат чрез адв.М., който претендира и присъждането на направените в производството разноси по представен списък.

Ответникът по оспорването, редовно и своевременно призован, не се явява и не се представлява. В писмен отговор по жалбата мотивира доводи за нейната неоснователност. Твърди се и недопустимост на оспорването, но не са изложени доводи за това. Сочи, че съгласно трайната практика на Комисията за защита на конкуренцията и Върховния административен съд, организациите за колективно управление на права /ОКУП/ отговарят на критериите за „предприятие“ по см. на § 1, т.7 от Допълнителните разпоредби на Закона за защита на конкуренцията /ЗЗК/. Разполагайки с търсената информация жалбоподателят можел да я използва по търговски начин, получавайки по този начин привилегия в сравнение с конкурентите си – независимите дружества за управление на права като по този начин ще бъде нарушена общата забрана на нелоялна конкуренция по чл.29 ЗЗК. Намира и че не е налице надделяващ обществен интерес от разкриването на информацията. Извършените в посочения период проверки на фризьорски салони не целели установяване на административни нарушения, а имали предупредителен характер, поради което не били правени конкретни установявания за използване, нито били съставяни констативни протоколи. По тази причина на ОКУП не била изпращана информация за проверените обекти. Претендира присъждането на разноси.

Прокурор от Софийска градска прокуратура, редовно призована, не взема участие в производството по делото и не изразява становище по законосъобразността на оспорения акт.

Съдът, като се запозна с изложеното в жалбата, становището на ответника и доказателствата по делото, намира за установено следното от фактическа и правна страна:

Жалбата е допустима – подадена е срещу подлежащ на оспорване индивидуален административен акт, подадена е от лице, което е негов адресат и чиято правна сфера той засяга неблагоприятно, в преклузивния 14-дневен срок за обжалване, с оглед обстоятелството, че оспореният отказ е постановен на 21.09.2020г., а жалбата срещу него е заведена в деловодството на ответника на 05.10.2020г.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Като извърши дължимата на основание чл.168, ал.1 АПК проверка за законосъобразност на оспорения акт освен на основанията, сочени от оспорващия и на всички основания по чл.146 АПК, съдът приема, че оспореният отказ е издаден от компетентен административен орган, в изискуемата писмена форма при спазване на задължителните реквизити, отсъствие на съществени процесуални нарушения, при правилно приложение на материалния закон и в съответствие с целта му.

Правото да се търси и получава информация е изрично разписано в чл.41, ал.1 от Конституцията на Република България. Обществените отношения, свързани с правото

на достъп до обществена информация, както и с повторното използване на информацията от обществения сектор са уредени в ЗДОИ. Съгласно разпоредбата на чл.2, ал.1 ЗДОИ обществена е информацията, която е свързана с обществения живот в Република България и даваща възможност на гражданите да си съставят собствено мнение относно дейността на задължените по закон субекти. Тази информация може да се съдържа в документи или други материални носители, създавани, получавани или съхранявани от задължените по ЗДОИ субекти. Следователно обществена информация съставляват всички данни относно обществения живот, съдържащи се в документи и други материални носители на данни, създавани, получавани или съхранявани от задължения субект. Обществената информация бива официална – информацията, която се съдържа в актовете на държавните органи и на органите на местното самоуправление при осъществяване на техните правомощия /чл.10 ЗДОИ/ и служебна - която се събира, създава и съхранява във връзка с официалната информация, както и по повод дейността на органите и на техните администрации /чл.11 ЗДОИ/. Достъпът до официална обществена информация се осигурява чрез обнародването ѝ, а достъпът до служебна обществена информация се предоставя по реда на този закон, като законът предвижда ограничение – когато тя е свързана с оперативната подготовка на актовете на органите и няма самостоятелно значение (мнения и препоръки, изготвени от или за органа, становища и консултации) и когато съдържа мнения и позиции във връзка с настоящи или предстоящи преговори, водени от органа или от негово име, както и сведения, свързани с тях, и е подготвена от администрациите на съответните органи – чл.13, ал.2 ЗДОИ. Освен посочената разпоредба, законът въвежда ограничение за предоставяне на достъп до обществена информация и в случаите по чл.37, ал.1 ЗДОИ, регламентиращ основанията за отказ за предоставяне на обществена информация - когато: 1. исканата информация е класифицирана информация или друга защитена тайна в случаите, предвидени със закон; 2. достъпът засяга интересите на трето лице и няма негово изрично писмено съгласие за предоставяне на исканата обществена информация, освен в случаите на надделяващ обществен интерес; 3. исканата обществена информация е предоставена на заявителя през предходните 6 месеца. Анализът на разпоредбата показва, че изключение от посоченото правило е допустимо само в хипотезата на надделяващ обществен интерес, когато чрез исканата информация се цели разкриване на корупция и на злоупотреба с власт, повишаване на прозрачността и отчетността на субектите по чл.3, като във всеки конкретен случай, за да се позове на разпоредбата на чл.37, ал.1, т.1 и т.2 ЗДОИ задълженият субект следва да преодолее оборимата презумпция, регламентирана в § 1, т.5 ДР ЗДОИ.

Задължени субекти според разпоредбата на чл.3, ал.1 ЗДОИ са държавните органи, техните териториални звена и органите на местното самоуправление в Република България, относно създаваната или съхраняваната от тях обществена информация. Съгласно чл.19, ал.2, т.4 от Закона за администрацията, министърът на културата е централен орган изпълнителната власт и съответно е задължен субект по см. на чл.3, ал.1 ЗДОИ. В това си качество министърът на културата се е възползвал от предвидената в чл.28, ал.2 ЗДОИ възможност, като със Заповед № РД-09-262/17.05.2017г. е предоставил правомощията по вземане на решение за предоставяне или за отказ от предоставяне на достъп до исканата обществена информация на главния секретар на министерството, постановила оспорения акт. Предвид това съдът приема, че отказ за предоставяне на достъп до обществена

информация, обективиран в Решение № 97-00-68/21.09.2020г. е постановен от компетентен административен орган в пределите на предоставената му власт.

Спазено е изискването за форма на акта, регламентирано в чл.34 ЗДОИ като са посочени и фактическите и правните основания за постановяване на отказа, в съответствие с изискването по чл.38 ЗДОИ. Не се установяват допуснати нарушения на административнопроизводствените правила, които да бъдат квалифицирани като съществени и мотивиращи съответно отмяната на акта само на това основание.

Не се спори между страните, че жалбоподателят е сдружение - регистрирана организация за колективно управление на права. В това си качество оспорващият е сезирал министъра на културата със заявление за достъп до обществена информация, заведено с вх.№ 97-00-68/10.09.2020г., с което поиска предоставянето по реда на ЗДОИ на информацията относно това, кои са обектите, на които са издадени разпоредителни протоколи, след извършената в периода 18-25 август 2020г. поредица от проверки на фризьорски салони във връзка с изпълнение на законовото задължение за уреждане на авторски и сродни права за звучащата в обектите музика, информация, за която била публикувана на сайта на министерството. В заявлението търсената от заявителя информация е определена като служебна обществена информация, която е събрана, създадена и съхранявана по повод дейността на задължения субект.

Последвало е издаването на оспорения акт, с който на основание чл.13, ал.2, т.1, чл.17, ал.2, чл.37, ал.1, т.1 ЗДОИ във вр. с чл.98, ал.3, т.3 ЗАПСП е отказано предоставяне на достъп по посоченото заявление. Изложените в решението мотиви са, че предоставянето на търсената информация ще наруши забраната за нелоялна конкуренция по чл.29 ЗЗК; че проверките не са имали за цел установяване на нарушения, а по-скоро предупредителен характер; че в случая не е налице надделяващ обществен интерес; че исканата информация няма самостоятелен характер; че представлява защитена тайна по см. на чл.98, ал.3, т.3 ЗАПСП. Разяснен е механизмът на предоставяне на информацията на дружеството във връзка с осъществяваната от Дирекция „Авторско право и сродните му права“ дейност.

Въз основа на фактите по делото съдът приема, че ответникът правилно е отказал предоставяне на достъп до информацията, поискана със заявление вх.№ 97-00-68/10.09.2020г., но по съображения, различни от изложените в оспореното решение.

Както се посочи по-горе, легална дефиниция на понятието обществена информация е дадена в разпоредбата на чл.2, ал.1 ЗДОИ - всяка информация, свързана с общественния живот в Република България и даваща възможност на гражданите да си съставят собствено мнение относно дейността на задължените по закона субекти. От съдържанието на правната норма се извличат двата критерия, на които следва да отговаря и които следва да са в кумулативно наличие, една информация, за да бъде определена като обществена такава. Първият критерий е информацията да е събрана, създадена или съхранявана от задължения субект във връзка с дейността му.

Съгласно разпоредбата на чл.96е ЗАПСП за предотвратяване и преустановяване на нарушения по този закон, както и за предотвратяване или отстраняване на вредни последици от тях министърът на културата или определен от него заместник-министър има право да прилага посочените в правната норма принудителни административни мерки, съответно според чл.98, ал.2 ЗАПСП длъжностни лица, определени от министъра на културата, осъществяват проверки за установяване на нарушенията.

Резултатите от дейността на контролните органи, обективирани в съставени констативни протоколи – конкретно тези от извършената в периода 18-25 август 2020г. проверка, безспорно представляват информация, създадена във връзка с дейността на задължения субект. Тази информация би могла да бъде определена като служебна обществена информация по см. на чл.11 ЗДОИ - информация, която е събрана, създадена и съхранявана във връзка с официалната информация, както и по повод дейността на органите и на техните администрации. В този случай обаче, спрямо нея би било приложимо изключението по чл.13, ал.2, т.1, предл.1-во ЗДОИ, съставляващо основание за отказ от предоставянето ѝ по чл.37, ал.1, т.1 ЗДОИ, доколкото не е налице надделяващ обществен интерес от предоставянето ѝ по нито една от посочените в § 1, т.5 ДР ЗДОИ хипотези, в каквато насока са изложените от жалбоподателя доводи.

Не е налице обаче другият елемент от фактическия състав по чл.2, ал.1 ЗДОИ – търсената от него информация няма да му позволи да си създаде собствено мнение за дейността на задължения субект, каквато е целта на закона. В конкретния случай жалбоподателят не желае да разбере в колко от проверените обекти са установени нарушения на разпоредбите на ЗАПСП и дали са предприети съответните действия в съответствие с правомощията по чл.96е, ал.1 и чл.97 ЗАПСП. Жалбоподателят иска да получи информация „кои са обектите, на които са издадени разпоредителни протоколи“. Самостоятелното предоставяне само на тази информация по никакъв начин не изпълнява целта на закона, тъй като от нея заявителят не би могъл да добие впечатление за работата на контролните органи. Търсената информация касае негов пряк интерес – както самият оспорващ сочи в жалбата си, получаването на тази информация ще му помогне да осъществява делегираните от закона задължения да защитава управляваните права, в т.ч. да проверява дали тези обекти продължават да осъществяват използване на музикални звукозаписи и след тази проверка. Не такава обаче е целта на Закона за достъп до обществена информация. Поради това търсената с процесното заявление информация не може да бъде определена като обществена такава, съответно не подлежи на предоставяне по реда на този закон. Ето защо като е отказал предоставянето ѝ ответникът е постановил законосъобразен административен акт. Този извод обосновава неоснователност на жалбата, която следва да бъде отхвърлена.

При този изход на спора разноски на оспорващия не се следват. Разноски за юрисконсултско възнаграждение следва да бъдат присъдени на ответника в размер на 100 лева, определен на основание чл.78, ал.8 ГПК, вр. чл.37 ЗПП, вр. чл.24 НЗПП, с оглед липсата на фактическа и правна сложност на спора.

Водим от горното и на основание чл.172, ал.2 и чл.143, ал.4 АПК, Административен съд София-град, Второ отделение, 40-ти състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Дружество за колективно управление в частна полза правата на продуцентите на звукозаписи и музикални видеозаписи и на артистите – изпълнители – „П.“ срещу Решение № 97-00-68/21.09.2020г. на главния секретар на Министерство на културата.

ОСЪЖДА Дружество за колективно управление в частна полза правата на продуцентите на звукозаписи и музикални видеозаписи и на артистите – изпълнители

– „П.“ да заплати на Министерство на културата сумата в размер на 100 /сто/ лева, представляваща разноски по производството.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване, съгласно чл.40, ал.3 ЗДОИ.
Решението да се съобщи на страните чрез изпращане на препис от него по реда на чл.137 АПК.

Съдия: